

Fam. Moldovan

Fratele Aron: M-am născut în comuna Biia, pe Tîrnava Mică, în județul Alba. După un timp însă ne-am mutat la Teiuș. Eu sunt al doilea la părinți și toți ceilalți 9 sunt risipiți prin tot județul Alba. Deși părinții mei nu au fost pocăiți, aproape la toți copiii ne-au pus nume din Biblie. Mă rog Domnului pentru mântuirea tuturor celor din familia mea. Am avut un singur văr care s-a pocăit, deși era unul din cei mai bogați oameni din Blaj, în rest nimeni din familia mea nu este la Domnul. Părinții mei nu mai trăiesc.

Sora Zefi: Eu vin din Sînpetru, un sat de lângă Hațeg și mai am o soră și un frate. Doar mama este în viață. Ea a fost pocăită și am crescut într-un mediu creștin și mergeam la biserica baptistă din sat. Am început să lucrez la Hațeg, apoi m-am mutat la Hunedoara.

Frate Aron, de ce vi se spune Puiu ?

Colegii de serviciu au fost primii care mi-au spus Puiu și de atunci așa mi se spune și nu mă deranjează.

Cum v-a fost căsnicia înainte de a va pocăi?

Sora Zefi: La început a fost foarte greu. Veneam din 2 medii total diferite. Eu am crescut în biserică până la 20 de ani. Puiu venea de lângă Teiuș. Plecase de copil de acasă și lumea a avut o mare influență asupra lui. Avea un limbaj deosebit de urât. Ii spuneam ce mult mă deranjează dar el nu considera că spunea ceva urât sau rău. Mama mea era pocăită, dar tata nu, dar amândoi erau oameni buni și cu mult bun simț. Au fost foarte grei cei 15 ani de căsnicie până ne-am pocăit. Nu l-ați cunoscut pe soțul meu înainte, dar schimbarea din viața lui, ca urmare a pocăinței, este una extrem de evidentă.

Dar cum ați ajuns să vă cunoașteți?

Fratele Aron: Înainte de a mă căsători, a venit odată mama la mine și m-a întrebat dacă nu cer și eu Domnului o nevastă, dar eu i-am răspuns că de ce să cer lui Dumnezeu că pot să-mi iau și singur. Mama nu era pocăită ci doar o femeie religioasă. Cuvintele acestea totuși m-au pus pe gânduri. Am mers acasă, m-am pus pe genunchi și am cerut Domnului ca soție o fată care să nu mai fi fost măritată și din ziua aceea am început să postesc timp de 6 zile. Pe vremea aceea eram ortodox. După cele 6 zile, un coleg de serviciu vine la mine și îmi spune că are un bilet în stațiune la Borsec și dacă nu vreau ca să merg eu. Era în luna mai și eu nu prea aveam haine groase de mers la munte, dar am luat totuși biletul și așa am ajuns în stațiune. Acolo, într-una din zile, am zărit în fața unui restaurant de vară un grup de 3 fete, cărora însă nu le-am dat importanță. La un moment dat una din ele s-a uitat spre mine și privirile ni s-au întâlnit, moment în care am auzit în ureche foarte clar o voce care a spus: „Aia e nevasta ta”. Pe loc m-am încălzit și simțeam cum îmi arde fața. A fost poate primul moment în care am început să am o relație cu Dumnezeu, când am văzut cum El mi-a ascultat rugăciunea. Fetele au plecat și au intrat într-o cofetărie, iar eu repede în urma lor făcându-mi loc cu coatele ca să nu le pierd. Le-am găsit stând la o masă cu 4 scaune și mi-am pus repede haina pe locul liber și am comandat prăjituri, alune și cafea pentru toți, din belșug. Am continuat să ne întâlnim și în zilele următoare. Într-o zi când le-am condus la hotel, la despărțire am prins-o pe Zefi de mână și i-am spus: „Tu mai rămâi oleacă!” Toată viața am avut în minte că Dumnezeu mi-a dat-o și am putut astfel să trec peste toate neajunsurile. Când am vrut să ne căsătorim i-am cerut soției 2 lucruri: să nu mă dea celui rău și să nu mă înjure de mamă. Condiția ei a fost aceea că nu omoară copiii. Nu am înțeles atunci ce vroia să spună, dar am înțeles mai târziu când într-o discuție, mama mea a zis că ea a ținut toții copiii pe care i i-a dat Dumnezeu. *Sora Zefi:* Am plecat de la Hațeg la Hunedoara cu transfer în interes de serviciu și m-am căsătorit cu Puiu fără să știe părinții mei. Ei nu erau de acord cu căsătoria noastră, pentru că nu era pocăit și pentru că între noi e o diferență mai mare de vârstă.

Fratele Aron: Ea era o fată evanghelizată, care trăise 20 de ani în biserică nu ca mine care am trăit numai în lume și totuși mesajul lui Dumnezeu mi-a venit mie și nu ei. Ea a fost pentru mine ca o Măria prin care Dumnezeu a lucrat de-a lungul timpului în inima mea. Dacă nu era ea „Măria”, eu nu aș fi fost astăzi ce sunt.

Știm că ați fost apropiați de familia Dugulescu. Cum a început această relație și la ce a dus?

Fratele Aron: Am auzit la Radio Europa Liberă de un pastor baptist pe care comuniștii au încercat să-l omoare în Timișoara și în mine s-a aprins dorința de a-l cunoaște pe acest om, care nici nu locuia departe de noi. Soția mea a spus că-l cunoaște, pentru că venea des în Sînpetru, satul natal al soției, unde avea niște buni prieteni. Copiii lor au petrecut o mare parte din vacanțe în Sînpetru și fata noastră se cunoștea bine cu ei. M-am dus la el acasă, în Hațeg, ca să aflu de ce vroiau comuniștii să-l omoare. Când l-am întrebat pe el acesta, a spus că datorită faptului că e creștin. „Păi și eu sunt creștin și nu vrea nimeni să mă omoare!”, am replicat eu, la care fratele mi-a spus: „Nu ești creștin.” ***Nu v-ați supărat când a zis așa ?***

Nu. Mie îmi place atunci când cineva vorbește direct. A zis că dacă eram creștin, ar fi vrut ca să omoare și pe mine, eu însă nu puteam pricepe de ce nu sunt creștin. Am luat hotărârea în familie ca să mergem la fratele acasă și să aflăm mai multe. Aveam 15 litri de benzină de la rație și mai făceam rost de la cineva de benzină de 75; le amestecam așa că aveam ceva combustibil la dispoziție. Am mers amândoi timp de două săptămâni la fratele Petrică acasă, după care ne-am pocăit. La ultima întâlnire din cele două săptămâni, în timpul rugăciunii din casa fratelui Petrică, am simțit acea transformare din inima mea, care este de fapt pocăința. La întoarcere am oprit în deal la Hășdat și i-am arătat soției luminile de la oraș și de la combinat și i-am spus că lumina care s-a aprins în inima mea este mai mare. Fratele Petrică mi-a spus că el are de lucrat și are nevoie de cineva care să-l ducă cu mașina, iar frații se temeau. M-am oferit eu să îl duc; deși nu eram încă botezat, voiam să fac ceva pentru Domnul.

Cum ați aflat de plecarea lui acasă și cum ați primit vestea? Eram la munte la Negoii și am plecat să vizităm o soră. Eu am mers înainte și când am ajuns, sora la care mergeam a ieșit în calea mea și a zis: „A murit Petru Dugulescu”. Mi s-a încăleștat gura și nu am mai putut să vorbesc un timp. Pentru mine, care am suferit o intervenție chirurgicală pe cord deschis, vestea a fost o lovitură extremă. Mintea îmi funcționa și mă gândeam că poate nu am înțeles eu sau sora bine dar nu puteam deschide gura să vorbesc. Sora a reușit de a prins radio Vocea Evangheliei și de acolo a aflat. Cu ajutorul Domnului am reușit să îmi revin din șoc.

Se întâmplase joi, iar noi am aflat vineri. Am plecat imediat acasă la Hunedoara și când am ajuns am început să plâng. Eu stăteam la munte, la Negoii, cu săptămânile. Cel mai mult am stat 5 și de fiecare dată când coboram, îl sunam ca să văd ce mai face, indiferent unde ar fi fost. Am avut o relație adevărată de prietenie. Fratele Petrică mi-a ocupat un loc din inimă, loc pe care l-a luat cu el atunci când a plecat

Mai spuneți-ne din experiențele pe care le-ați avut împreună și prigonirile de care ați avut parte datorită acestei relații.

Ne-am înțeles că trebuie să mergem să îl cunoaștem pe acest om și am mers duminică la biserica din Hațeg, care pe vremea aceea era la ieșirea din oraș spre Răchitova. Când ne-am apropiat de adunare, fratele tocmai venea iar soția care îl cunoștea mi l-a arătat. Am oprit mai în față și am ieșit repede din mașină, gest care l-a făcut să se oprească un moment crezând că este atacat. Am mers la el, i-am spus cine sunt, iar el s-a luminat și aceea lumină a rămas între noi. După biserică am vrut să mergem la el acasă ca să vorbim, dar nu s-a putut pentru că trebuia să meargă și la alte biserici pe sate și ne-a programat în cursul săptămânii, m casa lor l-am primit amândoi pe Domnul.

Ne-am pocăit în '85, imediat după accidentul de mașină de la Timișoara al fratelui. Accidentul a fost în august, iar la sfârșitul lui septembrie noi eram deja întorși la Domnul, iar anul următor, în ianuarie, eram botezați în biserica din Sînpetru de către fratele păstor Ciorogaru Simon. Am fost alături de ei când fratele Petrică a fost târât în judecată cu o mașină ARO pe care a primit-o și pe care a vândut-o pentru că nu avea ce face cu ea și și-a luat o Dacie. A fost un proces orchestrat de securitate, la care însă, la fiecare înfățișare de la judecătoria Hunedoara, asista și un trimis al ambasadei SUA, iar până la urmă i-au dat câștig de cauză fratelui nostru. A urmat apoi născocirea unui motiv în urma căruia au fost pe punctul de a fi evacuați din apartament.

Care a fost momentul în care au început problemele cu securitatea?

Fratele Aron: După ce m-am întors la Domnul, în combinat s-a ținut o mare adunare de partid cu vreo 600 de participanți din oraș și de la județ, cu un prezidiu format din vreo 17 persoane. Pe ordinea de zi erau 2 cazuri de discuții: unul era al unui reprezentant al biroului de tineret al partidului, care a făcut în Ungaria ceva lucruri condamnabile, iar al doilea caz eram eu. Îmi dăduseră în prealabil o foaie pe care erau 10 întrebări la care trebuia să răspund. În prima mi se cerea părerea cu privire la evoluție. Le-am spus că eu nu cred că ne tragem din maimuță și că ar trebui să le fie lor rușine că pun astfel problema și că eu cred în singurul Dumnezeu adevărat care ne-a creat. Am semnat foaia, fără să mai răspund la celelalte întrebări. Eram foarte tânăr la credință, dar Duhul Domnului mi-a adus în minte versetul din Matei care ne spune că atunci când vom fi trași la răspundere pentru nădejdea care este în noi, să nu ne gândim ce vom răspunde că nu noi vom vorbi ci Duhul Domnului care este în noi. A început ședința, iar eu m-am așezat undeva în spatele sălii. A fost analizat primul caz. Venise o reclamație din Ungaria cu privire la ceva afaceri necurate legate de bani. În fine, i-au dat tovarășului vot de blam. A început apoi discuția despre un element, un sectant (eu eram acela) care face rușine comunității și partidului. Oamenii nu știau despre cine este vorba dar li s-a spus atunci. În fine, după toată pledoaria aceasta s-a propus excluderea mea din partid. Chiar în fața mea stătea un coleg care era anul 3 la drept la fără frecvență. De când am intrat în sală l-am văzut pe acesta cum se tot foiește pe scaun și pe loc am primit încredințarea că Dumnezeu îl va folosi în apărarea mea. Au fost câteva luări de cuvânt după care s-a ridicat și el ca să-și exprime părerea, care era de fapt o nelămurire. Tovarășul care a fost „judecat” înainte și care a fost sancționat cu vot de blam, făcuse niște fapte care erau probate, cât despre mine se propunea să fiu exclus din partid fără să fi făcut nimic. Dorea niște informații suplimentare fapt pentru care a cerut permisiunea ca să îmi pună 2 întrebări în plenul ședinței și anume de ce m-am pocăit și ce este pocăința. Au mai fost și alte întrebări mai mărunte la care le-am răspuns prima dată, iar pe acestea două le-am lăsat la urmă. Răspunsul la aceste 2 întrebări a constat într-o predică de 40 de minute în fața adunării de partid. Le-am spus cum am înțeles, citind Biblia, că noi trăim în minciună în fiecare zi și că vom fi judecați pentru asta. Le-am mai spus că eu nu vreau să mai trăiesc în minciună și că relațiile mele cu oamenii vreau să fie bazate pe adevăr, chiar dacă aș avea de pierdut. Colegii și colegele mele știu că nici până acum nu vorbeam în doi peri, dar vreau să știu că deacum încolo, da înseamnă da și nu înseamnă nu. 40 de minute au ascultat și nimeni nu m-a întrerupt, dar la sfârșit tot am fost catalogat drept element negativ. Când s-a trecut la vot pentru excluderea mea, nu au avut majoritatea necesară dar până la urmă tot m-au dat afară. Când am ieșit de la ședință au venit la mine doi bărbați care mi-au spus deschis că mă vor distruge și pe mine și familia mea. M-am uitat cu atenție la ei și le-am spus: „Numai cât e voie de sus. Eu am un Dumnezeu pe care îl iubesc și știu că El îngăduie numai cât trebuie și eu mă supun. Dacă e voia Lui să mă distrugeți, aceasta să se facă.” S-a dovedit că nu au glumit și de acolo au început problemele noastre. Nu au putut accepta „trădarea” mea la adresa partidului. La ședință fuseseră multe femei care lucrau la birouri, iar soții lor lucrau în producție în diferite sectoare. Fratele Medrea a aflat de la unii dintre aceștia ce s-a întâmplat la ședință și a venit și mi-a spus și mie cum au povestit femeile acasă că au întârziat la servicii ca să îl judece pe un tovarăș, dar până la urmă i-a judecat el pe toți.

Nu au încercat să vă dea afară de la servicii?

Nu. La servicii am dus Biblia cu mine și o lăsam pe birou la vedere și nimeni nu s-a atins de ea. Nu au putut să-mi facă nimic pentru că aveam o oarecare autoritate și eram bine pregătit profesional. Am lucrat la laborator unde făceam analize la oțeluri și din cele foarte speciale. Nu au încercat să mă dea afară, însă au lucrat pe alte căi. Am lucrat 42 de ani în laborator, după care am ieșit în pensie.

Când călătoream împreună cu fratele Petrică, eu conduceam iar el se pregătea să predice. Am luat atunci de la servicii și concediu de odihnă și fără plată, ca să pot face aceasta. În urma acestui lucru, am atras asupra mea atenția securității de la care am avut multe de suferit. Pe soție au arestat-o, fata a avut probleme la școală și chiar au intrat peste noi în casă. Eram la servicii schimbul 2 când am primit cât se poate de clar îndemnul că trebuie să merg acasă, l-am spus șefului meu că trebuie neapărat să plec, iar el știind că soția era deținută, mi-a dat voie să plec. Olivia a venit și ea mai repede

acasă că au avut profesorii nu știu ce activitate și i-au lăsat să plece. Eram împreună acasă, iar eu tocmai îmi terminasem treburile casnice, când sună cineva la ușă. Am trimis-o pe Olivia în camera ei, iar eu am mers ca să deschid. Până să ajung însă la ușă ca să văd cine este, un bărbat a intrat deja în casă. Era un bărbat tânăr și bine aranjat care a intrat cu chei potrivite și care știa bineînțeles că eu trebuia să fiu la servici. M-am luat tare de el și i-am spus că îi îndoctrinează numai cu minciuni despre pocăiți și că dacă ar fi fost adevărat ar fi avut acum probleme cu mine. A ieșit din casă speriat și cu spatele înainte și a luat-o pe scări uitând că este lift.

Sora Zefi, cum ați ajuns ca să faceți închisoare?

O femeie care lucra la biroul juridic în combinat, făcea dosare de acțiune în instanță pentru datornicii combinatului, dar între timp unii plăteau și dosarele nu mai plecau în instanță așa că ea lua timbrele fiscale și le refolosea. Eu lucram la un punct de distribuție a presei și mi-a dat să îi vând din aceste timbre pentru că avea o situație financiară mai grea. Am fost reținută sub acuzația de complicitate la delapidare. Procurorul care a făcut dosarul ne-a spus că știe că sunt nevinovată, dar nu are ce face. Am înțeles că pe fir era securitatea. Din 8 ianuarie până în 10 martie m-au ținut în arestul miliției din Hunedoara împreună cu alte 2 femei care erau turnătoare. Când era timpul de interogatoriu, pe ele le scotea prima dată. Aveam gardian pe soțul unei foste colege de servici care m-a avertizat să fiu foarte atentă la ceea ce vorbesc în celulă, că ei știu că avem relații foarte strânse cu familia Dugulescu și căutau informații incriminatoare. Tot el îmi mai aducea și câte un pachetel de acasă. I-am spus și lui că sunt nevinovată și mi-a spus că are un prieten sus-pus și că ar putea să vorbescă cu el în favoarea mea. I-am spus să o facă. A venit peste câteva zile și mi-a zis că nu se poate face nimic pentru că este securitatea pe fir. Am primit un an și 8 luni de detenție, dar am ieșit mai repede datorită unei grațieri. Din 10 martie am fost dusă la penitenciarul de la Bircea unde am stat până la eliberare. Femeia care mi-a dat timbrele însă nu a fost închisă nici măcar o zi.

Fratele Aron: Când am fost odată la vorbitor, eram acolo zeci de perechi, dar un milițian își făcea de lucru la un dulap care era tocmai în dreptul meu. Duhul Domnului mi-a descoperit că acesta caută să culegă informații din discuția noastră. Eu o întăream pe soție, o îmbărbătam și o asiguram că suntem bine acasă, iar ea să caute să fie liniștită și să se poarte cu respect față de autoritățile pe care Dumnezeu le-a îngăduit. La un moment dat milițianul care ne spiona s-a dat singur de gol spunând: „Domnule, da voi sunteți oameni cumiști!” Am înțeles că Domnul ne-a rezervat un timp de foc în familia noastră și nu am avut din partea Lui libertatea să postesc. După ce s-a împlinit timpul, am intrat în post o săptămână la sfârșitul căreia un coleg a venit la mine la servici și a zis că vrea să-mi spună ceva. I-am spus că știu ce vrea să spună și anume că se va da decret de grațiere. Știam și eram convins că Domnul va răspunde problemei noastre.

Nu ați fost supărată pe Dumnezeu, sora Zefi?

Nu. Am plâns tare mult dar nu m-am revoltat. E foarte greu însă ca să suferi pe nedrept. Grațierea s-a dat pe 2 mai, dar eu am ieșit abia pe 10 iunie pentru că nu venise încă hotărârea judecătorească definitivă.

Fratele Aron: Când am mers să o iau acasă, slăbise la jumătate din cât fusese la început și nu am cunoscut-o de prima dată. După o perioadă și nu lungă, într-o noapte Domnul mi-a spus că vom avea un fiu la care să-i punem numele Ieremia. I-am spus soției dimineața și s-a mirat că doar nu era gravidă. Nu după multă vreme însă, îmi spune că este necăjită pentru că e însărcinată. I-am spus ce vom face și anume că ne vom pune pe genunchi să cerem Domnului iertare pentru că s-a întristat, apoi îi vom mulțumi pentru ceea ce ne dă. Aceasta era la jumătate de an după eliberare, când soția avea 38 de ani. Când a trebuit să merg la primărie pentru certificatul de naștere. Olivia a zis ca să-i pun și Petru așa că fiul nostru este Petru Ieremia. De câte ori mă rog pentru el îi spun Domnului că El mi l-a promis, El mi l-a dat și El să-i poarte de grijă și să-l călăuzească.

Ați spus că ați avut probleme legate și de Olivia...

Când am ieșit din închisoare. Olivia tocmai termina clasa a 8-a și se pregătea să dea admitere la liceul sanitar. Mai erau doar câteva zile până la termenul limită pentru depunerea dosarelor. Am dus certificatul de naștere la dactilograf pentru a ni se face o copie obligatorie la dosar. Când am mers după acte la ora stabilită, femeia surprinsă ne-a spus că tocmai venise cineva după ele. Fără certificatul de naștere nu se putea face înscrierea, iar duplicat se elibera la vreo lună după depunerea unei cereri. Noi aveam 3 zile la dispoziție. Cel care a luat certificatul de naștere precis a fost trimis de securitate și l-a luat prin înșelăciune, nu cu forța. S-a necăjit și doamna dactilograf de necazul nostru, dar soțul ei, care era de față, ne-a spus să mai așteptăm puțin că încearcă să rezolve ceva. A mers la starea civilă și cunoscându-le pe doamnele de acolo i-au făcut pe loc un duplicat. Am mers și am depus dosarul și tocmai când am plecat de la liceu cineva cu mașina, ne-a lovit mașina noastră. Apoi, în timpul examenului, profesorul care asista, a venit de vreo câteva ori și a luat buletinul Oliviei de pe masă și s-a tot uitat în el. Noi credem că în momentul în care a fost predată lucrarea, aceasta a fost cumva însemnată ca să se știe că este a ei. Era examenul la limba română. Îi spusese unei profesoare cu care făcuse pregătire ce a scris, iar aceasta i-a spus să stea liniștită că are nota 9 asigurată. Au venit rezultatele și Olivia era sub linia de admiși. La mate avea 8 și ceva, iar la română 7 și ceva. Am făcut contestație dar nu am primit răspuns. La înscriere se știa că vor fi 3 clase pentru a 9-a dar după examene rămăsese una singură. Mai mulți părinți, nemulțumiți de acea decizie, ne-am hotărât să mergem la București la Ministerul Sănătății și al învățământului ca să cerem explicații. Ne-au spus că asta e și nu se mai poate face nimic, dar dacă suntem nemulțumiți de note trebuia să facem contestație, că de la Hunedoara ei nu au primit niciuna. Foarte uimită le-am spus că eu am făcut contestație. Mi s-a spus să fac o reclamație scrisă pe care să o las la ei la minister și vor cere ei lucrarea. Am ajuns chiar și la Comitetul Central unde am lăsat un memoriu darnici la acesta nu am primit vreun răspuns. Stând într-un parc pe o bancă în București, am scris acea reclamație pe care însă am pus-o în poșetă și am venit cu ea acasă. Nașa mea fusese profesor la liceul sanitar și când ne-am întâlnit i-am povestit cum a fost la București, iar ea mi-a spus ca nu cumva să fac reclamație că aceasta s-ar lăsa

cu sancțiuni care se vor întoarce împotriva noastră și s-ar putea ca fata noastră să facă liceul în vreun alt județ.

Fratele Aron: Atunci am intervenit și i-am spus fetei cum stau lucrurile, că noi nu avem parte în lumea aceasta de ceea ce au ceilalți. Ne era foarte greu să vedem cum din cauza credinței noastre, i se face o așa nedreptate unui copil. Am întărit-o cum am putut. A venit revoluția și s-a ivit o nouă ocazie de a face o școală sanitară pe care a absolvit-o cu 10. Acum ne-am rugat Domnului ca să găsească un loc de muncă potrivit pentru ea. Noi am sfătuit-o să nu dea mită pentru loc de muncă și ne-au ascultat. Și Dumnezeu ne-a ascultat și are acum locul de muncă potrivit, primit în urma unei propuneri care i s-a făcut. Cea mai mare satisfacție a mea este că nu stau să plâng că ai noștri copii sunt în lume. Văd frați și surori care sunt în situația aceasta, însă Dumnezeu nouă nu ne-a făcut parte de așa ceva. Mi-a dat Domnul așa de mult și acum poate înțelegeți de ce lucrez pentru El și la vârsta aceasta.

Cum ați ajuns să mergeți ca și misionar?

Am urmat cursuri intensive la Institutul Biblic de la Sebiș. Am avut profesori foarte buni, care lucrau cu noi câte 9 ore pe zi. Studiile au durat 2 ani. După ce am terminat școala aceea, am venit acasă și am postit o săptămână întrebându-L pe Domnul ce să fac. Într-o noapte, în vis, am auzit o voce care îmi zicea că eu nu am amvon. Am înțeles de aici că eu trebuie să fiu misionar care să umblu cu Evanghelia și am luat calea Olteniei unde am lucrat timp de 3 ani și jumătate.

S-a meritat?

Da, s-a meritat. O vreme nu am avut nici o susținere materială ci doar pensia mea. La un moment dat aveam la școala duminicală 270 de copii, în opt localități. Veneau părinții care ne întrebau ce le-am făcut copiilor, că atunci când ei fură, mint sau înjură aceștia le fac observație. Le-am spus că nu noi, ci Cuvântul lui Dumnezeu care este plin de viață și putere dă lumină omului. Nu sticla cu aghiazmă pe care o atarnă ei la ușă îi mântuie. Unii dintre ei chiar sau pocăit. Oamenii de acolo erau tare săraci. Eu mai mergeam prin țară să predic și mai primeam bani cu care îi ajutam. Le luam rețetele pentru medicamente și mergeam cu ele la doctorul meu de familie care știa ce lucrez eu și primeam medicamente compensate și gratuite. Când au început oamenii să se pocăiască, Domnul m-a luat de acolo și m-a adus în partea astalaltă. Dacă era după mine, nu aș fi ales locul acesta, dar a trebuit să urmez călăuzirea lui Dumnezeu. Cei de aici mi-au spus că dacă nu aș fi venit la ei, ar fi plecat la altă biserică. Eu așa înțeleg lucrarea de misiune, să-mi pun cizmele când e nevoie și să trăiesc printre ei, ca ei. Misionarul în viziunea mea, locuiește între oameni, nu doar îi vizitează, eventual duminica.

Sora Zefi: Am mai mers și eu cu el, dar stăteam totuși mai mult în oraș pentru că mă temeam să nu îl scap pe Petre din mână. A fost o perioadă când mergea la fotbal și nu prea mai venea la biserică. Am plâns tare mult atunci și am postit și doream să mor numa" să nu-l văd în lume. Ne bucurăm mult că Dumnezeu a lucrat și ne-a ascultat rugăciunea cu privire la el.

Petre, te-ai vindecat de fotbal?

M-am pocăit de lume, apoi de fotbal.

Când și cum s-a întâmplat?

Nu există un timp precis în care pot să spun ca s-a produs schimbarea mea totală. Nu pot să pun în cartea vieții mele un semn care să marcheze ziua când săgeata lui Cupidon m-a atins și m-am îndrăgostit de El. Sunt mai multe lucruri care au conlucrat la aceasta. În foarte multe din cazuri eu am fost și sunt călăuzit de emoții, așa că Domnul mă mai sensibiliza prin câte o predică, sau o tabără, dar amestecam lucrurile acestea cu lumea. Acestea nu au făcut altceva decât au lucrat permanent pregătindu-mi inima. Schimbarea majoră a inimii mele s-a întâmplat în perioada când am terminat liceul. Se întâmplase ceva interesant și la sfârșitul clasei a 8-a, lucru care a dus și la botezul meu. Nu regret aceasta, însă schimbarea totală a mea, a venit mai târziu, în primul an de facultate. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar cred că asta s-a întâmplat și pentru că am schimbat biserică. Am primit la Cluj ceva ce niciodată nu am primit la Hunedoara. Tinerii care suntem plecați de acasă, atunci când ne întâlnim totuși la Hunedoara, discutăm și lucruri mai profunde și am ajuns la concluzia că la Hunedoara ne-a lipsit omul care să ne fie atât preot, cât și teolog. Cel care după părerea mea le împlinea pe amândouă a fost Daniel Costuț, cu care am avut o relație specială de prietenie și m-a durut mult când a plecat. La Cluj am găsit oameni dispuși să lase o amprentă în viața tinerilor ca noi. Acasă am avut un exemplu puternic în tatăl meu, dar nevrând să fiu subiectiv am dorit să am parte de un model și din exterior ca să pot avea o percepție obiectivă. La biserică din Iris nu l-am găsit doar pe Beni Fărăgău, un om al lui Dumnezeu cu totul special, ci și alți oameni pe care îi simți și îi vezi că sunt o mărturie pozitivă. Nu au acea râvnă nebună pentru Hristos, dar au o blândețe și o credincioșie cu totul speciale. Acasă am cunoscut mulți oameni reci și rigizi, acolo însă am cunoscut oameni cu care poți să fi intim. Ne-am inspirat de la bucureșteni și avem și noi grupul studenților hunedoreni de la Cluj. Cam pe la a 3-a întâlnire am ajuns să discutăm despre ce am putea face ca lucrurile să se schimbe și la Hunedoara și am început să ne rugăm pentru asta și am primit cu mare bucurie veștile despre grupa de adolescenți. La Cluj am mers cu gândul ca multe lucruri despre mine să nu le spun, dar am găsit acolo oameni care pur și simplu se interesau de mine și m-am trezit spunând despre mine lucruri pe care le socoteam prea intime pentru a fi spuse. Acolo am descoperit o nouă funcție a bisericii care mie mi-a lipsit la Hunedoara și anume- creștinii sunt oameni cărora le pasă unii de alții. Avusesem și eu în viață o perioadă mai zdruncinată, mai rebelă și nu s-a interesat nimeni de mine. Este extraordinar să știi că aparții cuiva, că nu ești al nimănui. Am discutat și cu ceilalți cu care ne întâlnim acasă ocazional și am aflat că și ei au avut experiențe asemănătoare. Când am mers prima dată la adunarea din Iris, nu am mers cu așteptări mari pentru că era o biserică de oraș mare, dar de cum am intrat am fost întâmpinat de un val de căldură spirituală. A fost un sentiment foarte plăcut pentru mine care de multe ori mă trăgea răceala la spate.

Petre, cum a influențat Clujul relația ta cu Domnul?

Nu a influențat-o, ci pot spune că a născut-o. Eu văd o soluție pentru revigorarea bisericii Maranata și anume să-i testăm puterea și să vedem cât de sigură este pe picioarele ei. Eu văd biserica Maranata împărțită pe 2 nivele foarte diferite: cei din sală și cei de la cor. Biserica stă pe 2 picioare din care unul (corul) este de lemn. Cred că s-ar impune suspendarea activității corului pe o perioadă mai îndelungată pentru a vedea cum va reacționa biserica. La Iris s-a făcut lucrul acesta cu rezultate bune. Am descoperit „profilul închinătorului adevărat” în 1 Timotei 3, despre care am vorbit într-un scurt mesaj în biserica din Iris. În acest capitol sunt arătate niște standarde pentru cel care se închină cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. Dacă cineva nu se regăsește între aceste standarde, nu are ce să caute să se închine înaintea lui Dumnezeu prin a sta și a vorbi în fața mulțimii, sau a cânta. Dacă nu corespundem standardelor lăsate prin Duhul Sfânt în Biblie, nu facem altceva prin închinarea noastră decât prestări servicii. Aș prefera să ascult un cor de 10 persoane, dar care să fie oameni care se hrănesc din Scriptură și îi hrănesc și pe alții. Probabil că sunt unii coriști care nu au privit niciodată slujirea lor ca pe ceva sacru. Pentru o slujire așa de importantă, fiecare corist trebuie să aibă o relație specială pe toate nivelurile pentru a putea aduce o închinare plăcută înaintea lui Dumnezeu. Acestea sunt lucruri pe care nu mi le-a spus nimeni atunci când am intrat în cor.

Cum ați făcut față acestor probleme cu care v-ați întâlnit în viață?

Sora Zefti: întotdeauna Dumnezeu mi-a dat putere să cred că El este cu mine și că-mi va purta de grijă oriunde.

Care au fost problemele ceva mai recente cu Olivia?

Olivia a născut cu cezariană. La câteva ore după operație i-a scăzut foarte mult tensiunea și i s-a făcut rău. Au dus-o imediat la reanimare și i-au pus perfuzii. Seara a fost operat-o din nou din cauza unei hemoragii puternice. A doua zi dimineața, tot nu era bine. Făcuse blocaj renal și nu mai știa ce să-i facă. Doctorul Ceucă a spus că el vrea să o deschidă din nou, dar ne-a avertizat că șansele de supraviețuire sunt de 5 la mie. Cele 0,5 procente au fost însă în mâna lui Dumnezeu și operația a decurs bine și recuperarea deasemenea. Am mai stat 2 luni în spital, timp în care am făcut naveta între spital, casă și serviri.

Fratele Aron: Când am aflat că Olivia trebuie să fie operată pentru a treia oară, am mers la fratele Faur și împreună am cerut de la Domnul să știm ce se va întâmpla. Am citit din Ieremia 50 „îți dau ca pradă de război viața...” și eu am crezut că acel Cuvânt este pentru noi. Am mers atunci la spital și când am intrat în salon, am luat mâna fetei care era rece și am chemat acolo numele Domnului ca El să-Și arate puterea învierii. Am ieșit apoi și am mers la serviri. Anestezistul Olaru a spus mai apoi că atunci când s-a rugat omul acela, un suflu a trecut printre ei și i-a trântit de perete. A intrat duh de viață acolo. Eu am crezut cuvântul care vorbește despre credința care sparge munții.

Petre: A povestit mama despre patimile lui Olivia. Am avut însă și eu parte de o încercare mare în viață. Am avut un accident de mașină în fața blocului în urma căruia am ajuns la reanimare la Deva. Am fost la un pas de operație și atunci biserica s-a rugat pentru mine. Când au fost problemele cu Olivia, eu aveam 9 ani. Am fost la ea la spital și am văzut-o în pat ca și moartă. Am venit singur acasă, m-am pus pe genunchi să mă rog și am crezut că mor de supărare.

Care sunt câteva din rugăciunile pe care le aveți în prezent?

De când m-am întors la Domnul mă rog pentru fratele meu Costică ce locuiește în Rîu de Mori. Încă nu am primit răspuns dar cred că Domnul nu mă va lua din lumea asta până nu-l voi vedea pe el și casa lui la Domnul.

Petre: Am rugăciuni pe care nici nu le mai rostesc, dar le port în suflet. Cred că Dumnezeu a pus potențial în mine și toate lucrurile care s-au întâmplat în viața mea, nu au fost la întâmplare. Nu cred că Dumnezeu ar fi pus atâtea greutăți pe umerii mei dacă nu ar fi știut că pot să le port, dar a trebuit să realizez și eu că pot. Mă rog Domnului să-mi deschidă drumuri, mai ales în privința viitorului profesional. De ceva vreme am început să predic. Am descoperit acest drag de Scriptură și de a vorbi din ea și cu greu pot să-l împac cu politica, disciplină pe care o studiez. Aș vrea să le pot combina pe amândouă. De când am terminat liceul, am zis că nu se merită să iei decizii de unul singur, ci acceptându-ți condiția de instrument, aceasta e o investiție. Când am plecat să caut chirie sau o biserică în Cluj la care să merg, nu am vrut ca să aleg eu, ci m-am rugat Domnului ca să aleagă în locul meu. Vreau să fac mașterul în străinătate și totuși nu vreau ca să pun lumina sub obroc. Sunt în Scriptură exemple de oameni ai lui Dumnezeu care au fost implicați și în politică. Cred că acum trăim alte vremuri și ne îndreptăm spre un faliment inevitabil, dar eu nu vreau să mă plafonez ci să le combin cumva pe amândouă.

Fratele Aron: Mă rog Domnului pentru lucrarea de la Negoii. Am o listă cu oameni de acolo care sunt aproape de Domnul și lucrez cu ei și mă lupt ca să fie câștigați pentru El. Apoi mai am și alte lucrări de făcut la tabăra de la Negoii. Lucrez acum la împrejmuirea locului și la alte amenajări obligatorii unei asemenea construcții. Mă rog Domnului ca să ne dea banii necesari unei asemenea investiții și apoi cineva care să administreze acel loc cu mare potențial de cazare pentru diferite ocazii. Ceea ce s-a realizat acolo, este mult mai mult decât ceea ce am eu acasă. Când am fost tânăr eram un tip foarte fâlos și elegant și puneam mare preț pe îmbrăcăminte și lucruri material, dar acum, de când sunt copilul lui Dumnezeu, prioritățile s-au schimbat. În locuința noastră nu am mai investit de mult, dar acolo unde este o lucrare specială pentru Domnul, se merită orice investiție.

Fratele Aron, știm și chiar ați spus și acum, că ați trecut printr-o intervenție chirurgicală pe cord deschis. Cum sunteți acum?

Domnul este cel care mă ține în fiecare zi și mă rog să mă lase să-l văd pe fiul meu și să-l ajut până va termina școala și încă multă vreme, cât va vrea El. Iau un medicament anticoagulant pentru ca sângele să poată trece mai ușor prin valva pe care o am la inimă. Nu am voie să fac injecții intramusculare iar când mă bărbieresc, trebuie să fiu foarte atent să nu mă tai că sângele s-ar opri foarte greu. Deocamdată iau tratament permanent. Trebuie să lucrez ceva și în domeniul

stomatologic dar până nu termin acest tratament, nu se poate. Îi sunt recunoscător Domnului și soției mele care este lângă mine și mă ajută în fiecare zi și mă rog ca atât noi cât și copiii noștri să ne terminăm alergarea de pe acest pământ cu bine și credincioșie.

Interviu realizat de Emi și Cristina Ciupe